MAGAZIN sportiv

SP

NAZIM HIKMET: „Cum mi-a salvat sportul de trei ori viața!"

Reporterul ziarului „Sovietski sport" a poposit în camera de lucru a lui Nazim Hikmet. De o parte, în fața biroului simplu din lemn negru masiv, poetul. De cealaltă, reporterul. Stau de vorbă. Despre primăvară, despre poezie, despre sport. De fapt nu este o convorbire ci, mai curînd, un monolog. Poetul își rostește gîndurile cu voce tare:

— Primăvara, cînd ochii devin mai mari și mai strălucitori, iar pașii mai ușori și mai elastici, cînd fiecare sorbitură de aer proaspăt îmbată și dă puteri, regret nespus de mult că nu sînt sportiv. Dar nu vă grăbiți cu concluziile și nu vă gîndiți că aș fi străin de sport. Dimpotrivă. Iubesc sportul și, mai mult decît atît, îi datorez de trei ori viața. Îmi aduc aminte această mai ales primăvara, în ajun de 1 Mai. Nu este prea clar? Puțină răbdare. Am să vă povestesc...

După gratii

Mi-a fost dat nu o dată să stau în închisori. Autoritățile turcești sînt totdeauna gata să ofere comuniștilor acest „adăpost" gratuit, pe termen nelimitat. Am stat după gratii la Istanbul, Hope, Brusa și alte orase. În total 17 ani. În închisoarea Rise am fost întemnițat împreună cu prietenul meu, cunoscutul comunist turc, Ismail Bilen. Am fost închiși într-o încăpere mare, laolaltă cu deținuții de drept comun. Nu erau însă numai hoți și bandiți de profesie. Se aflau printre ei mulți oprimați, țărani simpli. Unii dintre ei, săracii săracilor, aveau singura vină de a fi furat de foame un pumn de pesmeți. Acești oameni zăceau pe podea și fiecare zi petrecută în temniță le mînca sănătatea, le scurta viața, pentru că din cauza gratiilor — era primăvară, cer și mare iar aici umezeală, aer greu și închis, beton rece.

Am înțeles că pentru a supraviețui, pentru a nu capitula, pentru a nu ne pierde forțele, trebuie să practicăm zilnic, cu perseverență, gimnastica. Și iată-ne în mijlocul camerii, dezbrăcați pînă la briu, făcînd cîte o jumătate de oră sau o oră felurite exerciții. Vecinii noștri erau mirați. Țărani aspri, musulmani habotnici, ei nu înțelegeau cum de puteam călca obiceiul străvechi, dezbrăcîndu-ne în fața oamenilor și făcînd mișcări stranii. Încet, încet, cu răbdare, le-am explicat ce rost avea acest lucru. Și i-am cîștigat. Toți cei din încăpere au început să facă gimnastică alături de noi. Dar o dată gardistul, controlînd închisoarea, ne-a prins în „flagrant delict". Strîngînd pumnii el ne strigă cu ură:

— Acum văd că trebuie să vă țină după gratii! Dacă i-ați învățat pe acești țărani, pe acești îndărătnici, să facă gimnastică, înseamnă că voi, comuniștii, sînteți cu adevărat oameni periculoși!

Nu întîmplător mi-am amintit acest episod în ajun de 1 Mai, sărbătoarea muncii, păcii și a primăverii, de ziua solidarității muncitorilor din toate țările. În această zi noi întindem o mînă frățească tuturor luptătorilor pentru pace libertate și democrație. Printre ei, viteazului Manolis Glezos și miilor de eroi, cunoscuți și necunoscuți, care se chinuiesc între ziduri, dar rămîn și acolo gata de luptă. Pentru acești oameni fermi, sportul, fie și sub forma gimnasticii zilnice, devine o armă în lupta împotriva călăilor, ajută la întărirea trupului, cugetului și a voinței.

Un om în barcă

V-am spus că sportul mi-a salvat viața de trei ori. A doua oară s-a întîmplat astfel..

După mulți ani de închisoare guvernul a fost nevoit, sub presiunea opiniei publice mondiale, să mă elibereze în iulie 1950. Dar reacționarii nu s-au consolat. Ei au hotărît să mă suprime. Pentru aceasta aveau la dispoziție cîteva metode „verificate": un foc de revolver pe la spate, sau un „întîmplător accident de automobil. După o serie de atentate nereușite am hotărît să fug din țară. La aceasta m-a ajutat pasiunea pe care am avut-o în anii tinereții față de sportul velelor și al bărcilor cu motor.

Prietenii mi-au procurat o barcă mică, dar foarte puternică, în stare să dezvolte o viteză de aproape 60 de mile pe oră. Într-o noapte întunecoasă, pe o mare agitată, am plecat la drum, hotărît să mă strecor pe lîngă pază, să ies din Bosfor în Marea Neagră și să debarc undeva pe țărmul bulgar. Nu știu dacă aș fi ajuns pînă la mal. Valurile aruncau barca cu putere amenințînd tot timpul s-o răstoarne. O ținea la suprafață doar rapida alunecare înainte. Din fericire, în plină mare, m-am întîlnit cu un vapor românesc. Dar înainte de a fi observat și luat pe bord a trebuit să mă învîrtesc aproape o jumătate de oră în jurul vasului. M-au salvat desigur cunoștințele marinărești, căpătate cu ani în urmă în lungi plimbări făcute sub pînze.

Luptînd cu boala

Iar astăzi (deși nu-mi place să amintesc aceasta) sportul — gimnastica, plimbările turistice, drumurile pe apă — mă salvează pentru a treia oară în lupta grea cu o nemiloasă boală de inimă.

Iată de ce vorbesc despre sport cu atîta dragoste și recunoștință, iată de ce mă gîndesc la sportivi cu atîta gingășie și nostalgie.

(După „Sovietski sport" Text prescurtat).

„Cartea de vizită" a lui John Thomas

Specialiștii, ca și simplii pasionați ai sportului, au început să-și completeze listele favoriților pentru întrecerile din cadrul J. O., de care ne despart doar 111 zile. În dreptul probelor de săritură în înălțime, aproape în unanimitate, sînt trecute numele *Iolandei Balaș* la femei și al lui *John Thomas* la bărbati. Valoarea lor și rezultatele obținute în ultimul timp îi îndreptățesc pe toți să anticipeze victoriile olimpice ale acestor atleți.

Dacă Iolanda Balaș este binecunoscută cititorilor noștri, în schimb despre negrul american John Thomas se știu mai puține lucruri...

John Thomas s-a născut la 7 martie 1941 la Cambridge (statul Massachusettes) în S.U.A. El și-a început activitatea atletică în anul 1955, dar primele rezultate mai bune au apărut abia după doi ani, cînd a sărit — în sală — 1,88 m. În 1958 Thomas a evoluat și în concursuri în aer liber, obținînd în Japonia un rezultat de 2,10 m, dar care a trecut aproape neobservat.

În 1959, tînărul atlet a avut un sezon fructuos pe teren acoperit, realizînd în serie: 2,11 m; 2,13 m și 2,165 m. Dar tocmai cînd să-și înceapă evoluțiile în aer liber, Thomas a suferit un grav accident la piciorul de bătaie, accident care părea că a pus punct activității sale sportive. El s-a refăcut însă total și în ianuarie 1960 și-a făcut din nou apariția într-un concurs atletic de sală. În acest an Thomas a participat la 8 concursuri de sală: *Boston 16 ianuarie:* 2,146 m; *New York 30 ianuarie:* 2,17 m; *Boston 6 februarie:* 2,17 m; *Philadelphia 12 februarie:* 2,133 m; *New York 13 februarie:* 2,133 m; *New York 20 februarie:* 2,184 m; *New York 5 martie;* 2,146 m și *Chicago 11 martie:* 2,197 m.

„Debutul" în aer liber (23 aprilie) i-a adus 2,14 m, iar la al doilea concurs *(30 aprilie)* desfășurat la *Philadelphia* John Thomas a obținut cu *2,171 m* un *nou record al lumii*, lăsînd să se întrevadă posibilitatea depășirii granitei de 2,20 m.

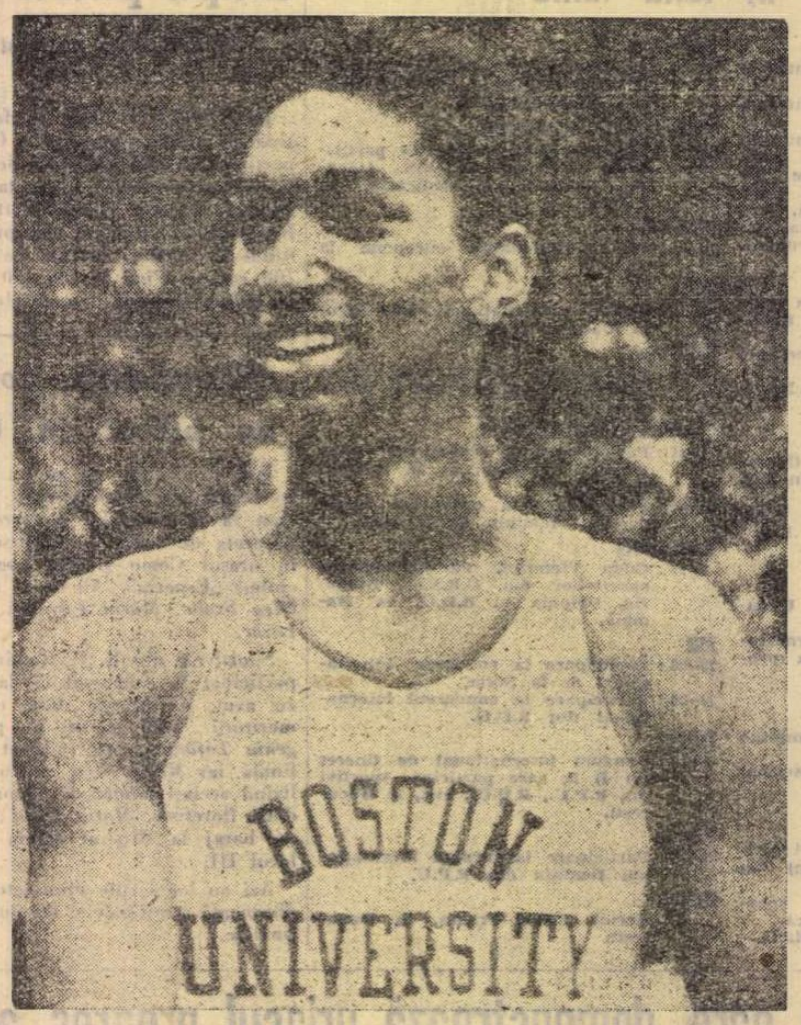

Pe cine aplauzi?

Ca orice amator de fotbal, duminica îmi petrec după-amiaza la stadion, bineînțeles ca spectator. Iau loc în tribună și, la fluierul arbitrului o dată cu restul galeriei, încep să strig: „Hai, Faru'!" (E necesar să mai spun în ce oraș locuiesc?).

Pe jucătorii de la Farul îi cunosc eu, însă cu ceilalți mă descurc mai greu. De unde să-i știi dacă-i vezi cam o dată pe an și atunci le afli numele abia a doua zi, din... ziar? Mai întrebi vecinul din dreapta, îl mai întreb și pe cel din stînga, însă de cele mai multe ori și unul și altul dau din umeri. Anul trecut se mai obișnuia să se facă un program în care se arătau formațiile ce urmau să joace. E drept însă că nici acest program nu ne era de prea mare folos, deoarece era făcut cu cîteva zile înaintea meciului, iar antrenorii (chestie de... tactică!) își definitivau formațiile în ajunul meciului.

Duminica trecută am avut un program „a la București": am văzut nu mai puțin de 4 meciuri, dintre care 2 între echipe de prima categorie de fotbal a țării. Am aplaudat fazele frumoase, intervențiile reușite ale diferiților jucători, dar... ce folos, dacă nu le cunoșteam numele. Cum să fi strigat: „Hai 8!", sau „Bine 6!" sau „Trage blondule o dată, nu mai dribla!"

Stadionul are o stație de amplificare și cred că nu e prea greu pentru echipa organizatoare — în primul rînd e o chestiune de politeță față de public — ca înaintea fiecărui meci să se anunțe formațiile celor două echipe.

De altfel acest lucru s-ar putea face la toate stadioanele din țară unde deși există stații de amplificare, se întîmplă același lucru ca și la noi.

Cum ar fi dacă și la celelalte sporturi nu ni s-ar face cunoscut numele celor care se întrec? De pildă, la box, la tenis de masă sau la lupte? Am proceda ca la fotbal: „Atinge-l cîrnule" sau „atacă mustăciosule"? Dar dacă respectivul nu e nici cîrn și n-are nici mustață, în sfîrșit n-are nimic aparte din punct de vedere fizic, atunci ce facem?

Cred că vorba lui Caragiale se potrivește foarte bine și aici: „Anonimi să fie dar să-i știm și noi".

Ar fi foarte bine și de-abia așteptăm primul meci, la care, înainte de fluierul de începere, să se anunțe formațiile.

C. I. VASILESCU
— Constanța —

VARIETĂȚI ȘAHISTE

AU SCĂPAT DIN VEDERE...

Victoria lui Tal în meciul pentru titlul mondial e greu să mai fie pusă la îndoială, acum înaintea disputării ultimelor patru partide. Poate de aceea o revistă de specialitate a și întreprins o anchetă, adresînd cititorilor săi întrebarea: „Cine va fi viitorul adversar al lui Tal?"

Cei mai mulți l-au indicat pe Spasski drept un candidat sigur. Alții i-au dat voturile lui Paul Keres, care de 20 de ani aspiră (fără succes) la titlu. În sfîrșit, nu puțini au văzut în Boby Fischer, „copilul minune", pe viitorul pretendent.

Concluzia? S-au înșelat cu toții. Viitorul adversar al lui Tal va fi tot... Botvinik, căruia regulamentul campionatului îi dă dreptul la un meci revanșă în anul 1961.

DESPRE MEMORIA LUI ALEHIN...

S-au scris multe despre extraordinara memorie a fostului campion mondial, genialul șahist rus, Aleksandr Alehin. Pe seama ei s-au creat chiar... legende. Se spunea, de pildă, că Alehin știa pe din afară toate partidele principalelor concursuri de la 1900 încoace.

Înaintea memorabilului simultan de la Chicago (la 32 de table) un profesor american de psihologie a declarat că acest lucru este IMPOSIBIL și că la mijloc trebuie să fie o... exercherie. Ofensat, Alehin i-a propus pe loc un rămășag pe o sumă importantă. În timpul simultanului profesorul „l-a păzit" cu strășnicie pe campionul lumii ca nu cumva să-și arunce ochii pe vreo tablă. La sfîrșit, cînd Alehin încheia lupta cu strălucitul rezultat de 22 victorii și 10 remize profesorul a exclamat:

— Ați cîștigat, dar sînteți un vrăjitor...

— Vă propun un nou rămășag, profesore — *spuse Alehin.* Am să vă reproduc toate cele 32 de partide.

— Imposibil, *a spus pentru a doua oară imprudentul profesor.*

Se mai pune întrebarea cine a cîștigat și de data aceasta? Bineînțeles că Alehin, care a reprodus cele 32 de partide și încă de la... coadă la cap.

Memorie, nu glumă!

Breviar olimpic

● La turneul olimpic de baschet din cadrul Jocurilor Olimpice de la Roma vor participa 16 echipe. Opt dintre acestea sînt calificate automat, pe baza clasamentului de la ediția precedentă: S.U.A., U.R.S.S., Uruguay, Franța, Bulgaria, Brazilia, Filipine, Chili. Acestora li se adaugă trei echipe neeuropene desemnate de F.I.B.A. (Japonia, Porto Rico și Mexic), precum și Italia ca țară organizatoare. Celelalte patru echipe participante vor fi desemnate în urma unui turneu preolimpic care se va desfășura între 13 și 18 iulie la Palazzo dello Sport din Bologna. În cadrul turneului olimpic propriu-zis, întîlnirile pentru locurile 9—16 se vor disputa sub forma unui turneu de consolare, care va avea loc la Roma.

● Comitetul executiv al Jocurilor a stabilit ca cele două semifinale ale turneului de fotbal să se dispute una la Napoli (pe noul stadion Fuorigrotta) la 5 septembrie, iar cealaltă la Roma la 6 septembrie. Noul stadion din Napoli are 90.000 de locuri, din care 20.000 acoperite.

LA RADIO

Crainicul: — *Și acum, dragi ascultători, un trio vocal va interpreta melodia „Sîntem tineri sportivi"!*

Desen de GRAD

Poșta magazin

C. FILOTE, PLOEȘTI. — Reprezentativa de fotbal a țării noastre s-a întîlnit pînă acum de două ori cu echipa Italiei. În primul meci, disputat în 1939, la București, italienii ne-au întrecut cu 1-0, iar un an mai tîrziu, la Roma, de asemenea scorul a fost strîns — 2-1 pentru Italia — după un meci în care condusesem mult timp cu 1-0 (De notat că Italia era atunci campioană mondială). Iată formația pe care am aliniat-o în meciul de la Roma: David — Sfera, Iuhasz, Lengheriu — Vîntilă, Lupaș — Bindea, Mihăilescu, Baratki, Reuter, Gică Popescu. După cum se știe, vom avea prilejul să întîlnim din nou echipa Italiei, cu prilejul preliminariilor campionatului mondial, ediția 1962.

MONEL MANEA, CÎMPULUNG MOLDOVENESC. — 1) La Jocurile Olimpice de la Helsinki, boxînd la „semiușoară", Gheorghe Fiat a cîștigat o medalie de bronz. — 2) Gheorghe Negrea are 26 de ani. — 3) La box, firește, nu pot exista „norme olimpice", ca la atletism, sau la haltere, de pildă. Dar există suficiente criterii — ansamblul performanțelor din acest an, forma atinsă în perioada apropiată Olimpiadei etc. — pentru selecționarea boxerilor care ne vor reprezenta la Roma. —

IANCU COSTEL, OTOPENI. — Cele mai mari scoruri cu care a cîștigat echipa de fotbal a Romîniei: 6—0 cu Albania (1950), 6-1 și 7-0 cu Bulgaria (1926 și respectiv 1933), 8-1 cu Grecia (1930), 6-3 cu Franța (1932), 5-0 cu Iugoslavia (1933), 3-0 cu Turcia (1958) etc.

IOSUB TIBERIU, IAȘI. — 1) Fiica Angelicăi Rozeanu joacă tenis de masă, dar nu e o practicantă pasionată a acestui sport. Se pare că nu intenționează să ajungă campioană mondială. Cel puțin, deocamdată !. — 2) Portarul Toma nu e accidentat, dar Voinescu deține o formă mai bună. Desigur însă că îl vom revedea curînd și pe Toma în poarta echipei C.C.A.

SANDU PIETRARU, PLOEȘTI. — Da, în echipa Suediei, care a evoluat în 1956 la București, au jucat atît Gustavsson, cît și Parling.

VLADIMIR BACULEA, CONSTANȚA. — Să vă ascultăm: „La 24 aprilie, în timpul meciului dintre echipele Farul și Progresul, disputat pe stadionul „1 Mai" din Constanța, la un moment dat, portarul Roman a observat — înainte de a degaja mingea — că aceasta începuse să se dezumfle. El a predat mingea arbitrului Ianopol, care constatînd și el defecțiunea, a cerut schimbarea mingii. La primirea unei mingi noi, arbitrul nu a restituit mingea portarului Roman, ci a reluat jocul printr-o minge de arbitru, în careul de 16 m al Farului. Din această fază, Progresul a înscris un gol". Dv. vreți să știți dacă decizia arbitrului a fost justă sau nu? Răspunsul nostru este că arbitru Ianopol a procedat regulamentar: jocul fiind oprit, fără să se fi comis o infracțiune, el trebuia reluat printr-o minge de arbitru. Din acest fapt, noi reținem însă altceva și anume că portarul echipei Farul, Roman, jucător cu atîtea meciuri „în picioare", nu cunoaște... regulamentul de fotbal. Dacă l-ar fi cunoscut, ar fi degajat întîi mingea — eventual în aut! — și apoi ar fi atras atenția arbitrului asupra defecțiunii intervenite, scutindu-și echipa sa de perspectiva unei „mingi de arbitru" în fața porții.

A. PÎRVEL, ARAD. — Floyd Paterson a împlinit în ianuarie 25 de ani. Palmaresul lui: 37 de meciuri susținute, 35 cîștigate, două pierdute. (În afară de Iohanson, l-a învins Joe Maxim, în anul 1955).

M. T. HUNEDOARA. In categoria B la fotbal n-a activat niciodată o echipă din localitatea Luduș-regiunea Cluj. Dar poate că într-o zi vom fi în măsură să răspundem afirmativ la o astfel de întrebare. Ce părere au fotbaliștii din Luduș?

ION POȘTAȘUL

Redacția și administrația: București str. Vasile Conta nr. 16 telefon 11.10.05. Interurban 72. Nr. 1—2 STAS 3452. Intreprinderea Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu 23—25
Abonamentele se fac la oficiile poștale prin factorii poștali și difuzorii volanți din întreprinderi.